

ným vyrovnáním nastávají teprv účinky podle § 53 vyrovn. řádu. Usnesení vyrovnacího soudu, jímž schvaluje vyrovnání, má tedy ráz konstitutivní, ale dokud nedojde k pravoplatnému potvrzení vyrovnání, nejeví právních účinků. To bylo již opětovně zdůrazněno v rozhodnutích nejvyššího soudu čís. 1521, 4277, 4366, 4430 a 5639 sb. n. s. Tvrzení dovolatelky, že nikdo z věřitelů nemohl podat stížnost, protože všichni byli pro vyrovnání, jest novotou, ač i správnost tohoto tvrzení popírá její odpůrkyně. Není ovšem pochyby, že přes to může žalovaná, kdyby žalobkyně vedla exekuci pro celou pohledávku, použití soudně pravoplatně schváleného vyrovnání žalobou podle § 35 ex. ř., podléhá-li pohledávka žalobkyně právním účinkům vyrovnání podle § 53 vyrovn. řádu.

Čís. 7617.

I ve prospěch státní pokladny jako fondu pro válečné poškozence (§ 5 vládního nařízení ze dne 15. července 1920, čís. 436 sb. z. a n.) může býti platně zapsán zákaz zcizení a zavazení. Zákaz postihuje i dobrovolné i exekuční zcizení nebo zavazení.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1927, R II 378/27.)

P r v ý s o u d zamítl návrh na vnucený vklad zástavního práva ve prospěch vymáhající věřitelky k vydobytí jejího pohledávání 2.000 Kč s přísl. z důvodu, že nemovitost povinných je stížena knihovně zapsaným zákazem zcizení a zadlužení ve prospěch zemského úřadu pro válečné poškozence v Brně, po případě československého státu. **R e k u r s n í s o u d** exekuci povolil, ježto podle jeho názoru mohl by zákaz míti podle § 450 obč. zák. účinek pouze tehdy, kdyby šlo o dobrovolné zcizení nebo zastavení, kdežto v zákoně není takový účinek stanoven i pro zcizení a zavazení nedobrovolné. Tomu prý podle zákona nelze zabrániti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti v tom, že v knihách platně zapsaný zákaz zcizení a zavazení brání jen dobrovolnému zcizení a zavazení. Podle § 364 c) obč. zák. zavazuje smluvní nebo poslední vůlí nařízený zákaz zcizení a zatížení jenom prvního vlastníka, nikoli jeho dědice a jiné nástupce a působí proti třetím osobám, byl-li založen mezi manželi, rodiči a dětmi vlastními, zvolenými nebo schovanci a jejich manželi a byl-li zapsán do knih. Podle § 14 třetí dílčí novely k obč. zák. lze založiti zápisem do knih zákaz takto učiněný i proti třetím osobám ve prospěch státního fondu bytové péče nebo ve prospěch jiného fondu, který bude určen nařízením. Podle toho působí zapsaný zákaz věcně i proti těm, kdož chtějí nabýti buď nemovitosti nebo práva ji zatěžujícího,

jen, jedná-li se o osoby v § 364 c) obč. zák. jmenované, neb o fondy ve smyslu § 14 třetí dílčí novely. Podle § 5 vládního nařízení ze dne 15. července 1920, čís. 436 sb. z. a n. může kapitalisace invalidních důchodů pro válečné poškozence ve smyslu § 32 zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n. učiněna býti závislou na tom, aby na dobu určenou zemským úřadem pro péči o válečné poškozence, nejvýše pak na 10 let, důchodce svolil ke knihovnímu zápisu zákazu zcizení a zadlužení nemovitosti, jež z povolené částky bude opatřena nebo knihovních břemen zbavena, a zemský úřad pro péči o válečné poškozence může z důležitých důvodů a za určitých podmínek udělit svolení ku zcizení a zavazení dotyčné nemovitosti. Z toho plyne, že i ve prospěch státní pokladny jako fondu pro válečné poškozence, kterou citované vládní nařízení uvádí, že pro ni je možno nabýti práv ze zákazu zcizení a zavazení (§ 32 cit. zák. č. 142 sb. z. a nař. z roku 1920), může býti platně zapsán zákaz zcizení a zavazení a že tedy i takový zákaz působí věčně. Byl-li tudíž ve prospěch státu zapsán zákaz zcizení a zavazení, působí i proti vymáhající věřitelce. Knihovnímu a exekučnímu soudu nepřisluší zkoumati, zda byl zápis povolen právem, jde-li o nemovitost uvedenou v § 5 cit. vládního nařízení. Podmínkou věčné působnosti jest ve smyslu § 364 c) obč. zák. a § 14 třetí dílčí novely k obč. zák. jenom zápis do knih a jakost osob tam uvedených. Těmto podmínkám věčné působnosti zákazu je vyhověno v projednávaném případě. Jak nutno se opřítí zákazu, který nebyl zapsán do knih platně, není předmětem úvah v tomto případě. Rekursní soud se mylně domnívá, že zákaz zcizení působí jen pro případ dobrovolného zcizení nebo zavazení. Kdyby tomu bylo tak, byla by otevřena cesta k obcházení zákonného zákazu a neměl by ceny. Vždyť pak by mohl každý třetí, kdož zákazu dbáti nechce, dobýti si exekuční titul a dokonce i třeba se souhlasem samého zavázaného zákazem (vlastníka) a dosáhl by účelu zakázaného. To zákon zamýšleti nemohl, naopak plyne z motivů zákona, že zákonodárce zamýšlel účinnost zákazu i proti exekuci. Původní text vládního návrhu (§ 53) vztahoval se jen na zcizení a zavazení smlouvou (dobrovolné), ale již komise panské sněmovny zvolila text nynější, by postiženo bylo zcizení a zavazení exekucí (srov. zprávy just. komise str. 44). Stalo se to právě v úvaze, že by jinak i zapsaný zákaz neměl praktické ceny. Proto prvý soud právem zamítl návrh na vnucený vklad práva zástavního pro vymáhající věřitelku a dovolacímu rekursu bylo vyhověno obnovením usnesení prvního soudu.

Čís. 7618.

V řízení o obnovu a úpravu hranic není připuštěn dovolací rekurs ani proti předběžnému usnesení rekursního soudu, potvrzujícímu usnesení prvního soudu, jímž bylo vyhověno návrhu, by podle § 850 obč. zák. byly vyměřeny sporné hranice, a jímž bylo dále vysloveno, že vyměření s přibráním znalce bude provedeno po pravomoci tohoto usnesení.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1927, R II 396/27.)